

Magyar vétó

Magyarország decemberben az uniós tagállamokat képviselő Európai Tanács ülésén megvétózza Szerbia tagjelöltségét, amennyiben addig Belgrád nem változtatja meg a kollektív bűnösség elvére épülő kitéltelt a nemrég elfogadott kárpótlási törvényben.

Az új jogszabály értelmében azok, akik 1941 és 1945 között a megszálló erők tagjai voltak, vagy azok leszármazottai, nem részesülhetnek semmilyen kárpótlásban. Magyarázatot sem igényel a megfogalmazás. Szerbia 2011-ben kollektívan büntetné azokat, akiket annak idején a kényszersorozás már amúgy is megnyomorított, adott esetben megölt. Bűnhődjenek a gyerekek, unokák is. Mert minden sorkatona háborús bűnös. Fasiszta. A leszármazottja is az. Mintha egy sötét pincehelyiség dohos falai között szervezkedő, vodkától felbátorodott sovinszta csoport dühöngéséből kreáltak volna törvényt az unióba igyekvő belgrádi képviselők. A miértre egyelőre nincs válasz. Lehet, hogy attól tartottak, a délvidéki magyarok visszaigénylik a vajdasági települések központi, történelmi épületeit. A koszovói megaláztatások után nem akartak újabb meghátrálást. De az is lehet, csupán a túl sokat akadékoskodó Vajdasági Magyar Szövetségnek próbálták keresztbetenni. Esetleg vegytiszta magyargyűlöletről van szó? Vagy a választóknak keménykedtek, vállalva az uniós kudarc ódiumát?

Belgrádban a törvény végleges formájának megszavazásakor tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy Magyarország joggal éli meg provokációként a döntést. Tudták azt is, olyan kormány irányít ma Budapesten, amelyik nem fog meghunyászkodni, szemet hunyni a történelem felett. Még akkor sem, ha Brüsszel ezt teszi. Nem először, és vélhetőleg nem is utoljára. A Szlovákiában és Csehországban napjainkban is élő Beneš-dekrétumok esetében valahogy úgy hangzott az uniós szakértők érve, hogy azokat nem mai szemmel kell nézni. Most az Európai Bizottság a cinikus módon diszkrimináló szerb kárpótlási törvény végrehajtásának figyelemmel követését ígérte. Ami annyit ér, mint halottnak a csók. Dühönghetnek a brüsszeli hozzáálláson is egy sort, de értelmetlen. Tőlünk nyugatra végtelenül unják az örökös magyar panaszkodást, a kisebbségi kérdés állandó napirenden tartását. Nem kíváncsiak erre a témára, hiszen az ő kisebbségeik a bevándorlók, azokkal meg csak a baj van. Szerbia kapcsán Koszovóra még figyelnek a pillanatok alatt fellángoló, a Balkán egészének stabilitását veszélyeztető konfliktusok miatt, a többi viszont már legyen a magyarok baja. A magyar kormány eszköze most a vétó. Közel sem egyedi eset ezzel figyelmeztetni az unióban. Emlékezzünk csak az akkor még jobb állapotban lévő Athénra, amely az EU bővítésének megakadályozását helyezte kilátásba, amennyiben az nem terjed ki Ciprusra; a névvitával kapcsolatos ugyancsak görög kifogásokra Macedónia integrációját illetően vagy a határvita miatti szlovén blokádot a horvát csatlakozási folyamatban. Nyilván mindenkinek a saját ügye a legfontosabb, a mostani szerb esetenél mégsem árt hangsúlyozni, hogy a megkülönböztetés németeket, horvátokat, zsidókat s még jó néhány nemzetiséget érint, azaz nem csak magyar–szerb kérdés.

Magyarország az utóbbi években a lehető legjobb viszonyban volt Belgráddal. A vajdasági magyarok számára megteremtették a kulturális autonómia törvényes kereteit, Budapest pedig uniós elnökként közelebb vitte Brüsszelhez Szerbiát. Egy apró törvénymódosítással pillanatnyi eltévelyedéssé silányulhatna a szerb diszkrimináció, és harsogó igenné változna a készülő vétó. Belgrádnál a labda.

Pataky István (Magyar Nemzet)